

Το πνεύμα των Χριστουγέννων

Ο Ομιλόγραφος παρακολουθούσε την εταιρική γιορτή από το αδιαφανές παράθυρο. Τα στελέχη διασκέδασαν καλλιεργώντας τις τόσο αναγκαίες για την ανάπτυξη της εταιρίας σχέσεις μεταξύ τους. Χαμογέλασε. Ήταν τόσο ευτυχισμένος που αποκοιμήθηκε για λίγο στη θερμάτη θερμαινόμενη πολυθρόνα. Το έκρυβε καλά εκείνο το σφίξιμο στο στομάχι. Όχι, δεν νοιαζόταν για τον εαυτό του, για τα στελέχη του νοιαζόταν. Τι θα γίνονταν αν η Συγχώνευση τελεσφόρουσε; Με τη σκέψη αυτή αποκοιμήθηκε. Η συνέχεια είναι, ασφαλώς, γνωστή. Μόνο που τον Ομιλόγραφον μας δεν τον επισκέφτηκε το πνεύμα των περασμένων Χριστουγέννων, όπως τον ήρωα της γνωστής ιστορίας.

Ποιητική αδεία, τον δικό μας ήρωα τον επισκέφτηκε το πνεύμα

των ντοτ-κομ. Τον πήρε μαζί του στο 99, τότε που όλοι αγόραζαν τα πάντα. Τότε που χτίστηκε ο Ομιλος με τα χρήματα του Αγνώστου Επενδυτή. Χαμόγελα παντού. Ραβδογράμματα που δεν τα χωρούσε ο τοίχος. Εγγραφές κερδών από Πράξεις - όχι από υπηρεσίες προστιθέμενης αξίας. Αυτές θα ακολουθούσαν. Οι Πράξεις ήταν που δημιουργούσαν τις βάσεις. Αυτοί που είχαν άλλη άποψη είτε δεν καταλάβαιναν, είτε ήταν "έξω", είτε και τα δύο. Η Αγορά, η μητέρα της ανάπτυξης και της ευημερίας θα αντάμειβε τον γενναίο Ομιλόγραφον. Το Internet θα γίνονταν ο παράδεισος των αγορών. Και τι δεν θα πωλούσαν: προϊόντα, διαφήμιση, πληροφόρηση. Ο Ομιλος θα είχε περίοπτη θέση στην όλη υπόθεση. Ενα χαμόγελο διεγράφη στα χείλη του μισοκοιμισμένου Ομιλόγραφου. Ενα χαμόγελο που σβήστηκε με το σβήσιμο του πνεύματος των ντοτ-κομ από το όνειρό του. Ποτέ δεν κατάλαβε πού πήγε. Πάντα απορούσε και ακόμη απορεί.

Ήταν η ώρα του άλλου πνεύματος να έρθει στο όνειρο του Ομιλόγραφου. Του πνεύματος των φετινών Χριστουγέννων. Ήταν το πνεύμα του 3ου ΚΠΣ. Επιχειρησιακά προγράμματα, συμπληρώματα προγραμματισμού, action plans, μέτρα, δράσεις, πράξεις, ενέργειες, έργα, και φορείς, πολλοί φορείς: δικαιούχοι, προτείνοντες, διαχειριζόμενοι, διαχειριστές, σύμβουλοι, ανάδοχοι, ωφεληούμενοι, ελεγκτές, όλοι μαζί με το πνεύμα των φετινών Χριστουγέννων. ΤΔΜ, ΤΔΕ, ΤΔΥ, ειδικοί

γραμματείς, γενικοί γραμματείς, ελεγκτικές υπηρεσίες, κοινοτικοί. Όλα τριγυρνούσαν μέσα στο πνεύμα του Ομιλόγραφου. Ενα νέφος σκέπασε ξαφνικά το γραφείο. Τόσο πυκνό που δεν μπορούσε κανείς να δει αν τελικά ο Ομιλος θα έπρεπε να περιμένει και άλλο ή αν θα ήταν καλύτερα να συγχωνευτεί με κάποια εταιρία του ευρύτερου Δημοσίου. Ιδέες υπήρχαν. Και γνωριμίες υπήρχαν ακόμη. Αν τα Έργα καθυστερούσαν περισσότερο, κάποια απόφαση έπρεπε να ληφθεί και ο Ομιλόγραφος χρειάζονταν βοήθεια. Ήταν σκληρό το πνεύμα των φετινών Χριστουγέννων. Δε βοήθησε καθόλου. Εφυγε όπως ήρθε.

Το πνεύμα των κάποιων μελλοντικών Χριστουγέννων τίμησε δεόντως το ραντεβού του με το σύντομο όνειρο του Ομιλόγραφου μας. Ήταν το πνεύμα της Πραγματικής Ανταγωνιστικότητας. Αυτής που ο Ομιλος δε γνώριζε όσο οι Γνωριμίες του ήρωά μας λειτουργούσαν. Φορούσε ένα περίεργο ρούχο, ραμμένο με τα λογό των εταιριών που σήμερα αντιπροσώπευε ο Ομιλος. Πολλές από αυτές χρησιμοποιούσαν πλέον το δικό τους ευρωπαϊκό κανάλι διακίνησης. Άλλες πουλούσαν άμεσα, μέσω του Internet. Άλλες είχαν συγχωνευτεί μεταξύ τους. Το γραφείο ήταν άδειο. Το αδιαφανές παράθυρο που χώριζε τον Ομιλόγραφον μας από τα στελέχη, δεν υπήρχε πια. Η μεγάλη αίθουσα ήταν σχεδόν άδεια και κανείς δε φαινόταν να γιορτάζει την ευδαιμονία της ύπαρξης που του προσέφερε η Εταιρία. Ο ήρωάς μας έκανε μια αυτόματη κίνηση προς το τερματικό του. Έτρεξε το ERP, μετά το CRM, το CRS, το GTi. Όλα έλεγαν το ίδιο τίποτα. Τι έγιναν οι προβλέψεις; Πού πήγαν οι αγορές; Γιατί δεν ευδοκίμησαν τα επιχειρηματικά σχέδια όλων εκείνων των τύπων με τα MBA και τις σπουδές στη νέα οικονομία;

Ο κόσμος άρχισε να περιστρέφεται. Φωνές παιδιών που δεν πρόλαβαν να γεννηθούν. Μορφές ψυχολόγων να θεραπεύουν τα παιδιά των πολυάσχολων του μελλοντικού παρελθόντος. Εικόνες από τα αυτοκίνητα και τις πισίνες της ευτυχίας των πλαστικών πετυχημένων. Κινητά, PDA, IP, 3rd generation, laptops και DVD, έπεφταν από παντού. Επενδυτές, τράπεζες, κτηματομεσίτες, μοντέλδες, σύμβουλοι, ανεπάγγελτοι πολιτικοί, επαγγελματίες Ιστορικά Στελέχη. Όλοι τραβούσαν τον Ομιλόγραφον και αυτός έπρεπε να ξεφύγει. Ίδρωσε.

Η κοπέλα με το γραφείο δίπλα στην πόρτα χτύπησε διακριτικά τον ώμο του ήρωά μας. "Κύριε Διευθυντή, αποκοιμηθήκατε", είπε ευγενικά. "Ξέρετε, έλεγα να φύγω λίγο νωρίτερα από τη γιορτή, αν δε σας πειράζει". Ο Ομιλόγραφος σήκωσε το κεφάλι του. Ήταν όνειρο. Όλα ήταν εκεί: και τα business plan και οι ομογενείς επενδυτές και τα ΚΠΣ και όλα. "Καλή χρονιά δεσποινίς", είπε, "Καλή χρονιά".